

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha, Národní 118/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2014, č. j. 8 A 125/2013 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce („stěžovatel“) podal dne 18. 2. 2013 Krajskému soudu v Českých Budějovicích („krajský soud“) žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2013, č. j. 147/13, jímž nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o určení advokáta dle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Krajský soud následně usnesením ze dne 19. 2. 2013, č. j. 10 Na 8/2013 - 2, věc postoupil Městskému soudu v Praze („městský soud“) jako soudu místně příslušnému. Posledně uvedené rozhodnutí krajského soudu napadl stěžovatel včasnou kasační stížností, o které nicméně nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodováno, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 23. 4. 2013, č. j. 4 As 51/2013 - 26.

[3] Poté městský soud, jako soud místně příslušný, usnesením ze dne 5. 9. 2013, č. j. 8 A 125/2013 - 14, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč. Na uvedenou výzvu reagoval stěžovatel podáním ze dne 19. 9. 2013, v němž mj. požádal o osvobození od soudních poplatků, přiložil prohlášení o svých majetkových poměrech a odkázal na dokumenty založené u správy soudu dne 11. 6. 2013. Jelikož se takovéto dokumenty u správy soudu nenacházely, vyzval městský soud stěžovatele k upřesnění jeho tvrzení.

[4] Stěžovatel výzvě městského soudu nevyhověl a až k jeho další výzvě uvedl, že se jedná o dokumenty založené u městského soudu pod značkou Spr 4846/11.

[5] Městský soud usnesením ze dne 10. 1. 2014, č. j. 8 A 125/2013 - 26, stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků s odůvodněním, že odkazovaná písemnost je podáním ze dne 28. 12. 2011, a nikoli z 11. 6. 2013, jak stěžovatel uvedl ve svoji žádosti o osvobození od soudních poplatků, a je tedy z hlediska osvědčení aktuálních poměrů stěžovatele nepoužitelná.

[6] Stěžovatel napadl toto usnesení městského soudu podáním, v němž namítá nezákonnost postupu městského soudu. Stěžovatel nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“), z textu podání je nicméně patrné, že namítá především vady v postupu soudu i v důvodech napadeného usnesení dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků. Soud proto netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem před zdejší soudem, jelikož by tento požadavek vedl pouze k řetězení téhož problému (více viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 66/2012 - 22, rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na adrese www.nssoud.cz).

[8] Po konstatování přípustnosti a včasnosti kasační stížnosti dle § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k přezkoumání napadeného usnesení městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Neshledal, že by řízení před městským soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlídnout z moci úřední. Poté posoudil námitky obsažené v kasační stížnosti a konstatoval jejich nedůvodnost.

[9] Městský soud v napadeném rozhodnutí uzavřel, že stěžovatel nesplnil jednu z podmínek pro přiznání osvobození od soudních poplatků stanovených v § 36 odst. 3 s. ř. s., a to prokázání nedostatku prostředků, neboť zaslal soudu pouze čestné prohlášení, jež nebylo doloženo žádnými podklady prokazujícími aktuálnost tvrzení stěžovatele.

[10] Kasační soud po projednání věci neshledal důvod odchýlit se od závěrů městského soudu, protože se ztotožňuje s jeho hodnocením, že pokud stěžovatel pouze uvedl, že výše jeho příjmů je „přes 3000 Kč měsíčně“, a tento údaj ničím nedoložil, nelze toto prohlášení považovat za dostatečný podklad pro přiznání osvobození od soudních poplatků.

[11] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účastník řízení je povinen uvést a prokázat veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků. Pokud z uvedených údajů či obsahu spisu vyplyne, že jsou nevěrohodné, popřípadě neúplné, soud takovou žádost zamítne (viz rozsudek ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 - 88, č. 1962/2010 Sb. NSS). Bylo tedy toliko na stěžovateli, aby unesl jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní a konkrétně uvedl a věrohodně doložil, jaká je skutečná výše jeho aktuálních příjmů.

[12] V nyní posuzovaném případě stěžovatel nepředložil podklady, ze kterých by bylo možno ověřit jeho skutečné aktuální majetkové poměry. Podle rozhodovací praxe zdejšího soudu platí, že pokud žadatel doloží podmínky pro osvobození od soudních poplatků způsobem využitelným pro více souzených případů, je třeba, aby na tyto doklady také v žádosti poukázal. Při hodnocení podmínek pro osvobození se ovšem soud musí zabývat rovněž aktuálností těchto dokladů (viz rozsudek ze dne 2. 5. 2012, č. j. 2 As 55/2012 - 12).

[13] Předpoklady pro osvobození od soudních poplatků je nutno posuzovat zcela konkrétně s ohledem na okolnosti existující v době vyměrování soudního poplatku (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 4 As 63/2008 - 105). Lze tak jednoznačně souhlasit s názorem městského soudu, že v případě, kdy stěžovatel (ani po dvou výzvách soudu) řádně nedoložil svoji

pokračování

aktuální majetkovou situaci, respektive svoji nemajetnost, je nutné jeho žádost o osvobození od soudních poplatků zamítnout.

[14] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

[15] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je o kasační stížnosti rozhodováno zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. března 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu